

BIBLICKÉ ÚKOLY

III. čtvrtletí 1927.

Učení víry Písma svatého.

*„Takž i víra, nemá-li skutků,
mrtváť jest sama v sobě“.*

Jakub 2, 17.

**Dary 13. soboty (24. září) jsou určeny pro
východní a severní Afriku.**

Vydavatel a nakladatel:

**ADVENTNÍ NAKLADATELSTVÍ
V BRNĚ-KRÁLOVĚ POLI.**

1. úkol. — 2. července. Zač. sob. 20.13.

Počátek a konec hříchu.

Tento úkol nebudiž podnětem k vypočítavému bádání o původu hříchu v bytostech nebeských, nýbrž uvádí jen počátek hříchu na zemi a to tak daleko, jak se Bohu zalíbilo, abychom skrze jeho slovo a jeho Ducha poznali podstatu hříchu.

Otázky.

I. Pád člověka.

1. Na čem záleží bytí všelikého stvoření? Zjev. 4, 11. Jaký úmysl se při něm jevil? Řím. 11, 36.
2. Co první člověk byl by dosvědčil, pamětliv jsa tohoto úmyslu? Zjev. 4, 11a. — Co by byl dosáhl? 1. Mojž. 1, 27. 28.
3. Jak se stalo, že se člověk uchýlil od tohoto úmyslu? 1. Mojž. 3, 1—7.
4. Odkud přišlo zlo ke člověku? Bylo-li tam již tehdy zlé? 1. Mojž. 2, 15—17 (pozoruj v 15. verši »oslříhal«) Pozn. 1.
5. Chce-li verš 1. Mojž. 1, 31 říci, že člověk byl bezpodmínečně dokonalý? Dej důkaz, že mu byla dána možnost zdokonalovati se! Pozn. 2.
6. Co dosvědčuje, že člověk musil obstáti ve svobodné zkoušce sebeurčení? 1. Mojž. 2, 9. 15—17.

II. Pozbytí panství.

7. Jak se první dvojice rozhodla ve svobodné zkoušce? 1. Mojž. 3, 6. 7. Co tím Adam a Eva přivodili sobě a svým potomkům? Řím. 5, 12. 17.

8. Kterých rčení používá se v písmě k označení podstaty hřícha? Pozn. 3.
9. Co přivedilo uchýlení se od úmyslu Božího? 1. M. 3, 17—19. 23. 24. *prohlášení, že je pán a potom králem*
10. Co vyznáváme pansvím, ke kterému byl člověk původně určen? Pozn. 4.
11. Čím se polom člověk stal! Řím. 6, 20. *duše člověka byla v zločinu*

III. Znovuzřízení pansví.

12. Co Bůh vyslovil zároveň se zlořečenstvím? 1. M. 3, 15; 1. Kor. 15, 45—47. *že člověk byl stvořen z hlíny a duchem z nebe*
13. Skrze koho vyplněno bylo toto zaslíbení? Gal. 4, 4. 5; Řím. 5, 18. Co bylo bytím Syna Božího? Žid. 10, 5—10. *že člověk byl stvořen z hlíny a duchem z nebe*
14. Jaká naděje jest dána věřícímu skrze smrt a vzkříšení Páně? Řím. 5, 16—19; 8, 1—4; Skt. 3, 21. *že člověk byl stvořen z hlíny a duchem z nebe*
15. Kam přijaté vykoupení vede při skonání dějin světa? Zjev. 11, 15; Dan. 2, 44. Co bude potom znovu-zřízeno? Zjev. 22, 1—5. *že člověk byl stvořen z hlíny a duchem z nebe*
16. Kterou touhou by mělo býti zachváčeno naše srdce? 2. Petr. 3, 13. *že člověk byl stvořen z hlíny a duchem z nebe*

Poznámky.

1. Zlé přicházelo k člověku zevně. Pokud zlo bylo vně člověka, měl schopnost poznati podstatu a příčinu hříchu; jakmile zhřešil, byla tato schopnost poznávání zkalena. Zlo bylo již tehdy v pokušiteli, nemělo se však státi vlastností člověka. Kdyby tomu nebylo tak, byli by Bůh varoval před tím člověka, za přestoupení ohlašoval smrt a proti hříchu ustanovil odpuštění ve svém Synu?

2. Bezpodmínečná dokonalost nemohla býti člověku dána; svobodným rozhodnutím a svobodnou činností

musil sám sebe k tomu určit a se vyvinovati, k čemu jej Bůh určit a zmocnil.

»Ačkoliv naše první rodiče byli stvořeni nevinní a švalí, byla při nich přece možnost, činili zlé. Bůh by je byl mohl stvořiti bez možnosti přestoupiti jeho příkázání, ale v tom případě by se byla jejich povaha nemohla vyvinovati a jejich sloužení nebylo by dobrovolné, nýbrž vynucené. Proto jim dal moc voliti; mohli býti poslušní nebo neposlušní. Dříve než mohli obdržeti plnost požehnání, které On jim chtěl dáti, jejich věrnost a láska musila býti vyzkoušena.« »Erziehung« str. 21.

3. K bližšímu označení podstaty hřícha používá se ve Starém zákoně těchto rčení: odpadnutí, uchýlení se, převrácení, poblouznění, nebo prohřešení. V Novém zákoně pak: uchýlení nebo pobloudění od cíle neb od poslušnosti k Bohu, sejiti na scestí, hříšný nebo nepravý čin. Dále i vědomé uchýlení se od toho, co jest příkázáno. Řím. 4, 15; 5, 14.

»Poznání zlého, zlořečensství hříchu, to bylo vše, co přestupníci získali. V ovoci nebylo nic škodlivého a hřích nezáležel jen v tom, že povolili choutce; byla to nedůvěra k Boží dobrotě, nevěra k jeho slovu, zavrhnuli jeho moci; to učinilo naše první rodiče přestupníky a světu přineslo poznání zlého. To otevřelo dvěře všem nesprávnostem a bludům«. Erziehung, str. 25.

4. Panstvím vyznáváme zde, všecko pozemské používali tak, jak si to Bůh přeje, ve shodě se zákonem a určením stvoření, ke cti a slávě Boží. Toho právo a moc pozbyl člověk hříchem, nevládl, nýbrž byl ovládán. Řím. 5, 14. 17. 21. Tomuž původnímu pojetí o panství Kristus nejen učil, nýbrž osvědčil svým životem. Mat. 20, 25. 26; Gal. 5, 13. 14.

Druhý příchod Kristův.

Otázky.

I. Zaslíbení.

1. Co jest druhý příchod Kristův pro věřícího? — Tit. 2, 13.
2. Jak můžeš odpověděti na obyčejné námitky proti učení o druhém příchodu Kristovu? Pozn. 1.
3. Jak Pán mluví o svém příchodu v listě k Žid. 9, 27, 28? Pro koho jěn se ukáže ke spasení?
4. Proč Ježiš vstoupil na nebesa? Jan 14, 3a.
5. Co chce učiniti, až připraví příbytky? V. 3b.
6. Po čem louží náš Spasitel? Jan. 17, 24.
7. Co zaujímalo důležité místo v myšlení, činění a kázání apoštola Pavla? Filip. 3, 20; 21.
8. Vyprávěj, co reformátoři pravili o druhém příchodu Kristovu. Pozn. 2.
9. Co jest křesťanství bez adventní naděje? Pozn. 3.
10. Co vždycky vyžaduje kázání kříže Kristova? — Pozn. 4.

II. Způsob jeho příchodu.

11. Co víš o způsobu jeho druhého příchodu? Skt. 1, 9—11; Luk. 21, 27.
12. V čí slávě přijde Kristus, a kým doprovázen? Mark. 8, 38; Mat. 25, 31.
13. Čím bude obklopen? 2. Tes. 1, 7, 8; 1. Tes. 4, 16.

III. Osud bezbožných.

14. Co se stane se žijícími bezbožnými? Zjev. 6, 15, 16; 1, 7; 19, 21; Žid. 12, 29.
15. Kdo uslyší jeho hlas a co se dostane dílkám Božím? Jan. 5, 28; Luk. 14, 14.

IV. Odměna spravedlivých.

16. Jak spravedliví pozdraví Ježíše? Izai. 25, 9; 1. Jan. 2, 28; Juda 24. Pozn. 5.
17. Co jim Pán řekne? Mat. 25, 34. Pozn. 6.

Poznámky: Pán je přistavovaný v tomto světě, aby se všichni lidé mohli zbavit svého hříchu a přijít do Království, není přitom pravdivý ani ustanoven.

Poznámky.

1. Jedna z prvních námitek, která se nám činí, mluvíme-li o druhém příchodu Kristovu nebo o skonání světa, jest: »To jsou věci, kterými se nemáme zabývat, ty vedou jen k fanatismu.« Ale u Mat. 24, 3 čteme, že učedníci právě Pánu dali otázku: »Pověz nám, kdy to bude a které znamení příchodu tvého a skonání světa?« Jako odpověď dal jim Pán celou kapitolu o 51 verši, kde první napomenutí zní: »Vizte, aby vás někdo nesvedl.« — Jiní zase se domnívají, že jest to bludné učení novodobé; ale Juda 14. 15; Job 19, 25. 27. a žalm 50, 2—4 nám ukazují, že již Enoch, Job a David mluvili o druhém příchodu Kristovu. Shledáváme tedy, že to jest stará biblická pravda, která však jest pohřbena pod ssutinami lidských učení.

2. Luther prohlásil: »Vždycky si říkám, že den soudu nemůže býti vzdálen ani lři sta let. Bůh nechce a nemůže déle trpěti onen bezbožný svět. Blíží se den veliký, kdy zničena bude říše ohavnosti.«

»Tento sestárlý svět není dalek svého skonání«, pravil Melancthon. Kalvín vybízel křesťany, aby nebyli nerozhodní, a opravdově aby si žádali příchodu dne Páně; dále prohlásil: »Musíme hladověti po Kristu, jej hledali, po něm toužili, dokud nepřijde onen veliký den, v němž náš Pán plně zjeví slávu svého království.«

Skolský reformátor Knox pravil: »Nevstoupil-li náš Pán Ješiš v léle, na nebesa a nepřijde-li opět? Víme, že přijde, a to rychle«. — Baxler pravil: »Pomyšlení na příchod Páně jest mi nad vše dražší a plní mne radostí.«

Milovali jeho zjevení se a vyhlíželi po té blahoslavené naději, jest skutek víry, kterým se vyznačují jeho věřící«. »Je-li smrt poslední nepřítel, který má býti zhlazen při vzkříšení, pak chápeme, že věřící louží a prosí o druhý příchod Kristův, kdy má býti získáno toto celé a poslední vítězství.

To jest ten den, na nějž by všichni věřící měli čekali jako na uskutečnění celého díla vykoupení a vyplnění všech jejich snah a přání. Grosse Kampf 350.

3. Bez této adventní naděje není pravé křesťanství vůbec myslitelné, nebo jak pravil kterýsi bohoslovec: »Křesťanství, které se převážně nezabývá konečnými věcmi, nemá s Kristem nic společného«.

4. Schmitz, profesor bohosloví, praví ve svých výkladech o prvotním křesťanství: »Učení o kříži — vždy ve spojení se vzkříšením — bylo tak zvěstováno, že druhý příchod v něm byl zahrnut a zajištěn.«

5. »Povstaniž, zastkvěj se, poněvadž přišlo svělo tvé a sláva Hospodinova vzešla nad tebou'. Tolo poselsví jest dáno těm, kteří jdou vsťříc ženichovi..... Zatím co všecken svět jest v temnotě, jest ve všech příbylcích svalých světlo. Zatím co bezbožní prchají před jeho přítomností, jeho následovníci budou se varovali... Svým věrným následovníkům byl Ježíš denním průvodcem a důvěřivým přítelem. Oni žili v nejužším spojení a uslavičném společenství s Bohem. Nad nimi vzešla sláva Páně. V nich zrcadlilo se svělo poznání slávy Boží v tváři Ježíše Krista. Nyní se radují nezkalené slávy Krále v jeho velebnosti... Jsou připraveni pro společenství nebeské; neboť mají nebesa ve svých srdcích. S pozdviženými hlavami, ozáření jasnými paprsky slunce spravedlnosti, radující se, že jejich vykoupení jest blízko, jdou vsťříc ženichovi a praví: »Aj, Bůh náš; očekávali jsme na něj a vysvobodí nás.« — Gleichnisse str. 414.

6. »Lepší než veliké přátelství světa jest přátelství vykoupených v Kristu. Lepší než právo na nejkrásnější palác světa jest právo na příbytky, které nám připravil Spasitel. A lépe než všechna pozemská slova chvály zní budou slova Spasitelova k jeho věrným služebníkům: „Pojďtež, požehnání Otce mého, dědičně vládněte královstvím, vám připraveným od uslanování světa.« Gleichnisse str. 371.

—○○○—

3. úkol. — 16. července. Zač. sob. 20.05.

Znamení příchodu Kristova.

Otázky.

1. Proč Pán pohrožoval fariseům a nazýval je pokrytce? Mat. 16, 1—3. Pozn. 1.
2. Čím měl býti svět upozorněn na veliký a hrozný den Páně? Joel 3, 3. 4. *poznání*
3. Kterými znameními měla podle proroctví nastati znamení času před druhým příchodem Kristovým? Mat. 24, 29; Mark. 13, 24. 25. Pozn. 2. *poznání*
4. Co také uvádí Pán jako znamení času podle Mat. 24, 7 konec? Pozn. 3. *poznání*
5. Co označuje Písmo jako duchovní příčinu zemětřesení? Izai. 24, 20. Pozn. 4. *poznání*
6. Jaká má býti poslední doba po strážce umění? Dan. 12, 4. Pozn. 5. *poznání*
7. Jak to bude s vírou, až Pán přijde? Luk. 18, 8 konec. Pozn. 6. *poznání*
8. V čem záleží »časové nebezpečí« posledních dnů? 2. Tim. 3, 1—5. Pozn. 7.
9. Kam se lid obrátí po odvrácení se od pravdy? 2. Tim. 4, 3. 4. Pozn. 8. *poznání*
poznání — *od pravdy obrátí se k božství*

10. Čím se dále budou vyznačovali poslední dny podle apoštolů Petra? 2. Petr. 3, 3. *poznámky v svých zle*
11. Co bude předmětem jeho prospěchu? 2. Petr. 3, 4. Pozn. 9. *poznámky v svých zle*
12. K čemu jsme napomínáni, když se to kolem nás vyplňuje? Mat. 24, 44. *buďte soběti: z kterým budou*
13. Jak by nás chtěl Pán nalézt, až přijde? Co potom s námi učiní? Mat. 24, 45—47. *poznámky v svých zle*

Poznámky.

1. »Byl-li proti tomu, že požadovali znamení? Nikoli, neboť svým učedníkům a lidu dal mnohá znamení a na svědectví těch znamení odvolává se, že jest Mesiášem. Káral jejich váhavost, že nechťeli chápati znamení, která byla patrna na všech stranách... Káral to, že požadovali nadpřirozené a to, co by dráždilo jejich ducha, místo aby uvěřili těm mnohým znamením, která viděli. Opětně dal svým učedníkům znamení svého příchodu ve slávě, a pravil: „A když se toto počne dít, pozvedněte hlav svých, protože se přibližuje vykoupení vaše“. Po svém vzkříšení káral učedníky, jdoucí do Emauz, že nevěřili všemu, co o Kristu mluvili proroci — o jeho utrpení jakož i o jeho slávě. Je tedy zjevné, že si přeje, aby jeho lid badal v proroctví, jím rozuměl a dbal na každé znamení času«.

2. Srovnáme-li dobře tyto dva verše, shledáváme, že tato znamení měla nastati hned po době soužení. Tato doba soužení poukazuje na 1260 let pronásledování od antikrista, která podle Dan. 7, 25 a Zjev. 13, 3—7 trvala od roku 538 do r. 1798 po Kr. Zrušením řádu jezuitů v r. 1773 ustalo pronásledování dříve, než uplynulo 1260 let. Tedy v době soužení, ale po skončeném pronásledování, stal se dne 19. května 1780 temný den v severní Americe, o kterém věhlasný hvězdář Herschel

praví, že žádná filosofie nemůže vysvětliti tento zjev v přírodě. Po tom v r. 1832 v Evropě a 1833 v severní Americe bylo předivné padání hvězd. Dr. Seiz ve své knize »Ofenbarung Jesu« I., str. 364 k verši ve Zjev. 6, 13 poznamenává: »Při tomto padání, které trvalo tři hodiny, mnozí lidé byli velice předěšeni, jelikož se domnívali, že tato událost jest počáteční vyplnění uvedeného verše. Mnohé ohnivé koule, zářící jako hvězdy, vzňaly se na obloze jako rakety a padající, zanechávaly za sebou pruhy světla. Byly různé velikosti, některé zářivější a při padání podobaly se blesku, takže svým světlem probouzely spící. Zdálo se, jako by se všechny hvězdy nebeské pohnuly ze svého místa a padaly na zemi. Kdo to viděl, dosvědčoval, že to bylo hrozné divadlo na pohledění«.

3. Ačkoli ve všech dobách byla zemětřesení, statistika dosvědčuje, že zvláště v době konce vzroslla. Od roku 96 do 1850 po Kr. (tedy za 1754 let) byla 204 zemětřesení, čili za každých osm až devět let jedno. Od 1850 do 1865 (tedy za 15 let) bylo 15; za tři další roky, do 1868, bylo jich také 15; v r. 1869 v lednu bylo 11 zemětřesení. V r. 1885 čítal kterýsi profesor, že bylo 97 zemětřesení a v r. 1886 bylo jich 104. Vzpomeňme jen zemětřesení v San. Francisku, Martinique, Mesině, v Číně a Japonsku. Drážďanské noviny napsaly 7. IX. 1923: »Tak řádění živlů, které neznají volby pro své oběti, pohrávaly si velikou říší jako míčem a způsobily velikou spoušť, která vzdělanému světu přivolává: Ó, člověče, jak jsi nepatrný! Přichází k tomu, že moderní člověk musí si vzpomenouti na to, že přece není sám Bohem.«

4. Pastor Modersohn ve svém spisku »Drei Minuten vor Mitternacht« (Tři minuty před půlnocí) praví: »Zapoměli jste již na hrozné neštěstí na americkém ostrově Martinique, které se stalo před několika lety? Jak katolické listy oznamují, dopouštěli se obyvatelé San. Pierre

ohavného rouhání. Na velký pátek přibili na kříž vepře, aby se tak rouhali ukřižování Kristovu. V tom přišla výstraha. Vrch se pojednou otevřel a chrlil do údolí proudy lávy, která zničila jednu továrnu, v níž dělníci zahynuli, a pak ustála. Lidé byli předěšeni a začali utíkat. Náměstek vladařův však obklíčil město a nikoho nepustil ven. Potom nařídil, aby odborná komise z učenců a profesorů věc vyzkoumala. Komise vystoupila na vrch, všecko dobře prozkoumala a prohlásila: Není žádného nebezpečí. — V jilře jiného dne, dne, kdy chtěli lidé opěťovali posměšné divadlo, ráno, v den na nebe vstoupení, rozlila se láva velikou rychlostí po celém městě, přišlo zničení s hůry a v několika hodinách zahynulo 40.000 lidí«.

V Mesině o vánocích 1908 složili tuto posměšnou básničku:

Ó, ty malé děťálko,
ty nejsi tu jak pravý člověk jen,
jak pravý Bůh také chceš býti ctěn.
Pro kříž, který jsi jednou nesl sám,
my zvučný hlas tvůj opěť slyšet chceme,
tě známe všichni, jak tu žitím jdeme —
nuž, zeměřesení všem pošli nám.

5. »Zvláště v naší době povstali mnozí osvícení Duchem svatým, kteří mnoho zpytovali a porozuměli slovům prorocství. Podle pror. Dan. 12, 4 je to také znamení, že skonání jest blízko. Právě z toho také poznáváme, že to náleží k duchovní i církevní zdravoti, seznámili se se skonáním a že učení o skonání biblicky i dějinně musí býti moudře a jasně předpokládáno. Ještě nikdy nebylo tolik výkladu o Zjevení od věřících, jako v našem století.

Nejzvláštnější v naší době jest rychlý pokrok ve světě v oboru vědy a vynálezů. Některé z nejdůleži-

lějších jsou: vzducholoď 1798, plynové světlo 1798, oce-
lová pera 1803, parolodě 1807, železnice 1825, zápalky
1829, telegraf 1837, fotografie 1839, šicí stroj 1846, pod-
mořské kabely 1851, psací stroj 1868, telefon 1876, elek-
trická dráha 1879, sázecí stroj liskařský 1885, Röntge-
novy paprsky 1895, bezdrátová telegrafie 1895, letadla
1903. Žádný z těchto vynálezů nestal se před r. 1798;
počátkem devatenáctého století svět pojednou procílil a
nastala nová doba — doba konce.

6. Vídeňská »Freie Presse« z 9. IV. 1911 přinesla
zprávu o návštěvě svého redaktora u královny Alžběty
rumunské. Královna jest známá jako spisovatelka pod
jménem Carmen Sylva. Mezi jinými pravila: »Kdyby
křesťanství bylo takové, jak přišlo z úst Kristových, bylo
by to jiné náboženství jaké máme nyní. Srovnáme-li své
myšlení a činění s kázáním na hoře, můžeme se jen za-
červenali a oněměli. Budme upřímní sami k sobě. Co
by činili nynější křesťané, kdyby se Kristus opět zjevil?
Obávám se, že by ani jednou neprovolali Hosana, nýbrž
ihned by jej prohlásili za nebezpečného socialistu a při
nejmenším by jej zavřeli do blázince. Křesťanství bylo
jen dotud čisté, dokud bylo pronásledováno. Té chvíle,
kdy dosáhlo moci a cti, přestalo býti křesťanstvím. —
Kdyby Kristus nyní přišel, podivil by se, až by viděl,
kdo se nazývá křesťanem.«

7. »Naše doba má způsob (zdání) pobožnosti; ve
většině slátech jest ustavena křesťanská církev a od
mnohých mocností Evropy vydržována; kde však lze
nalézti moc a čistotu církve nebo spravedlnost v zá-
konech křesťanstva? Kde jest moc zabrániti válce,
krveprolévání, loupežím a vraždám? Kde jest moc radu
národů podříditi zákonu a vůli Boží? O náboženství
těchto posledních dnů se praví, že je to pokřtěné po-
hanství; podle vyznání víry jest křesťanské, ale podle
skutků jest pohanské.« Licht für die letzten Tage.

8. K těmto básněm neboli báchorkám mezi jiným náleží křesť dílek, přirozená nesmrtelnost, učování oslalků svalých ald. Nezapomeňme, že v Cáchách mají plénky Ježíšovy, k nimž každý sedmý rok koná se pouf, a v Trevíru jedinou nesešivanou a pravou sukni Kristovu. Ale nešťastnou náhodou mají u Paříže druhou sukni, jejíž pravost potvrzuje papežský list Řehoře XVI., ze dne 22. VIII. 1843.

9. Moderní učení o vývoji, jak podává Darwin a jeho žáci, zní: Všecky věci zůstávají jak byly na počátku stvoření; není třeba nějakého předivného zasahování, nadpřirozeného působení. Žijeme pod mocí zákonů; jak to bylo na počátku, je to i nyní a tak to zůstane navždy. Můžeme počítati s bezpečnou budoucností, která potrvá dlouho.

—○○○—

4. úkol. — 23. července. Zač. sob. 19.58.

Biblické tisícileté království.

Otázky.

I. Události v době na počátku tisíciletí.

1. Čím začíná tisícileté království? 1. Tes. 4, 16a.
2. Co se stane v téže době? V. 16b a v 17.
3. Jaký osud postihne bezbožné při druhém příchodu Kristovu? 2. Tes. 2, 8; 1. 8.
4. Co prorok praví o saianu, když sám zůstal na zemi? Zjev. 20, 1—3. Pozn. 1.

II. Události v době tisíciletí.

5. Kde jsou vzkříšení a proměnění v době tisíci let? 1. Tes. 4, 17 konec.
6. Co tam činí? Zjev. 20, 4.
7. Jaká potom bude země? Izai. 6, 11; Jer. 4, 23—25; 25, 33; Sof. 3, 6.
8. Čím se v té době zabývá saian? Pozn. 2.

III. Události na konci tisíciletí.

9. Které vzkříšení bude na konci tisíce let? Zjev. 20, 5.a.
10. Jaká možnost bude tím satanu opět dána? Zjev. 20, 7. 8.
11. Kde a jak bude připraveno místo, kam sestoupí nový Jerusaleml? Zach. 14, 4. 5. Pozn. 3.
12. Odkud viděl Jan přicházeli Jerusaleml? Zjev. 21, 2.
13. Oč se bude satan pokoušeli a jaký bude jeho konečný osud? Zjev. 20, 9. 10.
14. Jaká změna se slane se zemí? 2. Petr. 3, 11—13; Izai. 65, 17.

IV. Učení pro naši dobu.

15. Před čím Pán varuje? 1. Tes. 5, 3.
16. Co národové budou říkali v posledních dnech podle pror. Mich. 4, 3?
17. Jak to však bude ve skutečnosti? Joel 4, 9. 10.
18. Jací lidé budou zde až do skonání světa podle slov Ježíšových? Mat. 13, 24—30. 37—40. Co proto nemůže nastati? Pozn. 4.

Poznámky.

1. »Zde bude po dobu tisíc let domov satanův a jeho andělů. Odkázán na tuto zemi, nebude míli příslupu na žádný svět, aby tam pokoušel a obtěžoval obyvatele, kteří nikdy nepadli. V tomto smyslu jest spoután; nikdo tu nepozůstal, na koho by mohl působiti svou mocí, jest úplně zbaven díla pokušení a zkázy, které po mnoho tisíciletí bylo jeho jedinou radostí.« Velký spor, str. 410.

2. »Po tisíc let bude satan bloudili sem a tam po pusté zemi, aby viděl následky své vzpoury proti zá-

konu Božímu. V té době jeho utrpení bude nesmírné. Od svého pádu nevěnoval se při své činnosti žádnému uvažování; ale nyní, jsa zbaven své moci, musí uvažovati o dile, které konal od té chvíle, kdy se poprvé vzbouřil proti vládě nebeské, a s bázni a hrůzou hledí vsíříc strašlivé budoucnosti, kdy musí pykali za všecko zlé, které působil a býti polreslán za hříchy, k nimž svedl lidstvo.« Velký spor, str. 411.

3. »Kristus sestoupí na horu Olivetskou, odkudž po svém z mrtvých vstání vstoupil na nebesa a kde andělé opětovali jeho zaslíbení o návratu. Zach. 14, 4. 5. Když nový Jerusalems ve své oslňující slávě sstoupí s nebe, spočine na místě proň očištěném a připraveném a Kristus se svým lidem a svými anděly vstoupí do svatého města.« Velký spor, str. 413. 414.

4. Ačkoli bible zná jen jedno tisícileté období, kdy v nebesích konali se bude soud a země bude zpusťována, panuje v křesťanstvu nesprávný názor, že na zemi bude tisícileté království míru a pokoje, kdy se mnozí lidé obrátí. Pán však výslovně před tím varuje a praví skrze proroka: »Běda těm, kteříž šíjí polštářiky pok všeliké lokty lidu mého, a dělají přikrylí na hlavu všeliké postavy, aby lovily duše.« Ezech. 13, 18. Proto bděme!

—○○○—

5. úkol. — 30. července. Zač. sob. 19.49.

Zákon Boží.

Otázky.

1. V čem jest zjevena dokonalá vůle Stvořitele pro všeliké stvoření? Řím. 2, 18; Zalm 40, 9. Pozn. 1,
2. V jakém poměru jest zákon Boží k jeho povaze? Pozn. 2.

3. Jak Bůh všemu stvoření všíplil svůj zákon? Řím. 2, 15; Žalm 119, 165; Jakub 1, 25; Jer. 31, 33.
4. Jak Písmo vysvětluje podstatu hříchu? 1. Jan. 3, 4.
5. Co se nepočítá, kde není známosti zákona? Řím. 5, 13; 7, 13.
6. Co učinil Otec nebeský, když jeho dítky naň úplně zapoměly? 5. Mojž. 33, 3; Řím. 5, 20.
7. Co nepředstavuje deset přikázání ze Sinai? 1. Jan. 2, 7; 1. Mojž. 26, 5. Poznámka 3.
8. Jaký následek musí tedy míti zneužívání a přestupování přikázání Božích? Izai. 24, 1–6; 19, 20.
9. Co učinil Bůh, aby zachránil zaslepené hříšníky? Izai. 42, 21.
10. Skrze koho zjevil Bůh nejzřejměji důležitost zákona a poslušensví k němu? Žid. 5, 8; Žalm 40, 8. 9.
11. Co jest důležitější než náboženské a církevní zvyky? Gal. 6, 15; 5, 6; 1. Kor. 7, 19. Pozn. 4.
12. Jaké stanovisko tedy zaujímá zákon k evangeliu? Žid. 10, 16; Ezech. 36, 26. 27.
13. Jak se to děje? Řím. 8, 3. 4; Filip. 1, 6.
14. Kam potom vykoupení budou míti přístup? Zjev. 22, 14.

Poznámky.

1. Přírodozpylec Oestedt kdysi pravil: »Přírodní zákony jsou myšlenky Boží«.

2. Zákon jest zjevení povahy Boží, jak nám ukazuje další srovnání:

Vlastnosti:	Boží	a	zákona
Láska	Jan 3, 16 1. Jan. 4, 8		Mat. 22, 36–40 V. Mojž. 33, 1–3
Svatost	1. Petr. 1, 15, 16 3. Mojž. 11, 44		Řím. 7, 12

Vlastnosti:	Boží	a zákona:
Spravedlnost	Žalm 145, 17	Izai. 51, 6. 7
Dokonalost	Mat. 5, 48	Žalm 19, 7. 8
Dobrota	2. Mojž. 33, 19	Řím. 7, 12
Pravda	Jan 14, 6	Žalm 119, 142 157.
Milosrdenství	2. Mojž. 34, 6	Mat. 23, 23
Pokoj	Řím. 16, 20	Žalm 119, 165
Nezměnitelnost	Mat. 3, 6 Žid. 13, 8	Mat. 5, 17—19
Duch	Jan. 4, 24	Řím. 7, 14

»Práva Boží, složená na věčné časy v deseti příkázáních, nejsou výronem neobmezené vrchnosti, ani požadavky, jaké činí mocný dobyvatel mečem; naopak, jsou nutným a lrválým vyzařováním bylosti dokonalé a tvoří ozdobu Boží. Běda každému, kdo by se odvážil dołknouti se jí. Dosud nikdo nevyloupl z ní jediný kámen drahý, aniž by nebyl přísně potrestán!«

3. »Je to nesprávné, když někteří říkají, že Pán Ježíš měl na zřeteli zákon Mojžíšův, když pravil: nepomine zákon; neboť Ježíš Kristus nemluvil o obřízce ani o zákoně Mojžíšově, jak každý může čísti, nýbrž měl na zřeteli deset příkázání. Má-li deset příkázání býti nazváno zákonem Mojžíšovým, pak přišel Mojžíš trochu pozdě a získal jen málo lidí, jelikož deset příkázání nebylo jen před Mojžíšem, nýbrž i před Abrahamem a všemi praolci a jsou po všem světě.« Luther.

4. Srovnáme-li spolu ony tři uvedené verše bible, shledáváme vždy tutěž zásadu: »nebo v Kristu Ježíši ani obřízka nic neprospívá, ani neobřízka.« Jest třeba nové stvoření, u víře láskou činné, zachovávající příkázání Boží.

Sobota.

Otázky.

I. Ustanovení soboty.

1. Kdy byla sobota ustanovena? 1. Mojž. 2, 2. 3. Pozn. 1.
2. Kdo byl Stvořitel? Jan. 1, 1—3; Žid. 1, 1. 2; 1. Kor. 8, 6; Přísl. 8, 22—30. Pozn. 2.
3. Kolika zřejmými činy ustanovil Stvořitel sobotu? Pozn. 3.
4. Který z těchto tří činů stojí v popředí? Žid. 4, 4; 2. Mojž. 16, 23 a; 31, 17. Pozn. 4.
5. Jaký vliv mělo požehnání Boží na sobotu? Pozn. 5.
6. Co vyznáváme posvěcením? Pozn. 6.

II. Sobota znamením stvoření, vykoupení a posvěcení.

7. Co nám má sobota každý týden připomínati? 2. Mojž. 20, 8. 11; Žalm 111, 2—4.
8. Čeho jest sobota také znamením? 2. Kor. 5, 17. Pozn. 7. *Rede: Kristus nový stvoření*
9. Co se můžeme každou sobotu znovu učiti? Čeho jest také sobota znamením? Ezech. 20, 12. *Znamením je to Hospodinovo posvěcení*

III. Příklad Kristův a apoštolů.

10. Kdo měl zvyk choditi v sobotu do školy? Luk. 4, 16.
11. Který den po ukřižování zachovávaly ženy, které následovaly Ježíše? Luk. 23, 56. *Křesťanstvo podle výuky*
12. Kterým poučením daným svým učedníkům uznával Ježíš sobotu ještě dlouho po svém na nebe vstoupení? Mat. 24, 20. Pozn. 8. *aby unikly ke své matce a sestře*

13. V který den kázal Pavel a Barnabáš? Skl. 13, 14. 15. *v sobotu v Antiochii - seděl v den sob.*
14. Kdy měl Pavel na prosbu pohanů opělovati své kázání, konané v sobotu v Antiochii? Skl. 13, 42-44.
15. V který den kázal Pavel ženám ve Filipis? Skl. 16, 13. *v den sv. Marii yf. v sobotu v Antiochii*
16. Co bylo také zvykem Pavlovým v sobotu? Skl. 17, 1. 2. *šel do synagogy a poče složitě vyučoval*
17. Co činil Pavel v Korintu po šest dní pracovních? Skl. 18, 1-3. *v Korintu celý týden vyučoval u synagogy a v sobotu učil*
18. Co činil v sobotu? Verš. 4.
19. Jak dlouho tam zůstal? Verš 11. Pozn. 9. *pro učení a kázání*

IV. Slopy pravých světitelů ve všech dobách.

20. Jak je to se svěcením soboty od dnů apoštolů až do naší doby? Pozn. 10.
21. Jak to bude na nové zemi? Izai. 66, 22. 23.

Poznámky.

1. Překlad sepluaginla, syrský a samašský překládají verš 1. Mojž. 2, 2 takto: »A dokonal Bůh v šesti dnech dílo své, klerěž dělal a odpočinul v den sedmý.« Tak má také zníti; neboť o všem, co Bůh šestého dne vykonal, pravil, že jest to velmi dobré. Viz i 2. Mojž. 20, 11.

2. Otec stvořil všecko skrze Syna, který byl jakožto dílovedoucí a oba odpočinuli dne sedmého.

3. Zde se uvádějí tři určité a rozdílné činy Boží, jimiž sedmý den označen jest jako den odpočinutí Božího od předcházejících šesti dnů tvůrčích, čímž jest tento den pro vždy dán lidu jako požehnaný a posvěcený pamětný den odpočinutí:

1. Bůh sám odpočinul v tento sedmý den od práce.

2. Požehnal jej tím, že jej učinil nevyčerpatelným zdrojem občerstvení pro člověka.

3. Posvětil jej zvláštním označením a oddělením pro všechny věky!« L. R. Conradi.

4. Jako pozemský mistr odpočine, když se mu dílo zdaří a pohlížeje na dokonané dílo, jest oblažen, tak odpočinul i nebeský Mistr nejen po zdařilém stvoření, nýbrž když při pohledění shledal, že jest vše »velmi dobré«, měl zalíbení ve svém díle a zřel v tom zrcadlení se své slávy a obrazu své bylosti, občerstven byl v tomto odpočinutí.« *Geschichte des Sabbats*, s. 20.

5. Boží požehnání jest významné. Abrahamovi pravil: »Požehnám tobě... a budeš požehnáním.« Toto požehnání rozprostřelo se na všechna pokolení země. 1. Mojž. 12, 2. 3. Rovněž tak požehnal Bůh skrze Izáka a Jákoba; ačkoli si to Izák přál jinak, bylo to přece svědectví Božího požehnání: »A budeš požehnaným.« 1. Mojž. 27, 33.

Boží požehnání povyšuje vždy požehnaného nad všechny, kteří jsou kolem něho, a tak jest tomu i se dnem. Sedmý den byl povýšen nad všechny ostatní dny lýdne. Byl požehnan, aby se stal požehnáním.

6. Hebrejské slovo, které se překládá našim »posvěcení«, značí »svalým prohlásiti«, »posvětili«, »oddělili«. Viz. Joz. 20, 7–9; 2. Král. 10, 20; Joel. 1, 14; 2. Mojž. 19, 10–12. 23. Posvěcení sedmého dne značí tedy jeho oddělení od ostatních dnů k svalému používání a prohlášení, že se má cíli jako svalý.

7. Jelikož podle Izai. 43, 1 náš Stvořitel jest také Vykupitelem a vykoupení jest nové stvoření, je tedy sobota také znamením našeho vykoupení.

8. Zničení Jerusalema stalo se na jaře v létě r. 70 po Kr. Útěk křesťanů z Jerusalema byl o 3½ roku dříve,

a to koncem října v r. 66, když Ceslius odláhl se svým vojskem. Luk. 21, 20. 21.

9. Zde shledáváme, že apoštol Pavel kázal v Korintě po 78 sobot. Připočteme-li k tomu tři soboty v Tesalonice, jednu ve Filipi a dvě v Antiochii, máme 84 sobot, kdy Pavel konal shromáždění, zatím co měl jen jedno shromáždění v první den týdne, a to bylo ještě shromáždění večerní, konané hned po sobolě. Skl. 20, 7—12. *~ Tract*

10. L. R. Corandi ve své knize Geschichte des Sabbats poukazuje, že ve všech dobách, ano i v temném středověku, byli lidé, kteří na podkladě slova Božího zachovávali sobotu.

—○○—

7. úkol. — 13. srpna. Zač. sob. 19.26.

Změna soboty.

Otázky.

1. Jaké poslavení měl Kristus zaujmouli k zákonu podle proroctví? Izai. 42, 21.
2. Co pravil Kristus o zákonu ve svém kázání na hoře? Mat. 5, 17. 18.
3. Co je předpověděno o té moci, která je znázorněna malým rohem? Dan. 7, 25. Pozn. 1.
4. Co podle slov Pavlových bude činili člověk hříchu? 2. Tess. 2, 3. 4.
5. O změnu které části zákona se papežství zvláště pokoušelo? Pozn. 2.
6. Kdo vydal první zákon, jímž byl přikazován nedělní klid? Pozn. 3.
7. Jaké usnesení strany soboty bylo zosnováno na církevním shromáždění v Laodicei v roce 364 po Kristu? Pozn. 4.

8. Co právě z této změny soboty vyvozuje neboli usuzuje církev římskokatolická? (Svou moc i k jiným změnám.) Pozn. 5.
9. Co praví o tom protestantští spisovatelé? Pozn. 6.
10. Na čem to bude viděti, či jsme služebníci a služebnice? Řím. 6, 16.
11. Co říkají katolíci o svěcení neděle se strany protestantů? Pozn. 7.
12. Jaký rozsudek by vyhlásil Bůh, když bychom se ve svých náboženských úkonech řídili podle lidských ustanovení? Mat. 15, 9.
13. Jaký rozdíl byl mezi Eliášem a jinými proroky za jeho času? 1. Král. 18, 22.
14. Kdo byl Bál starých národů, jemuž sloužili též odpadlí Židé? (»Bál jest jako Moloch a Chámos, což jsou jen jiná jména téhož boha, boha slunce.« Kalverův »Biblický slovník« (Calwers »Bibellexikon«.)
15. Jaké vybídnutí Eliáš dal lidu za svého času? 1. Král. 18, 21.

Poznámky.

1. »Sobota, ten slavný den v zákoně, přešla v den Páně. Tato a podobné nepřestaly na kázání Kristovo, neboť On řekl, že nepřišel zákon zrušiti, ale naplniti, nýbrž na svrchovanost (autoritu) církve jsou změněny.« Arcibiskup z Reggio na církevním shromáždění (koncilu) v Trienu dne 18. ledna roku 1562.

»Přece církev svěcení soboty přeložila na neděli, ze své moci, bez Písem.« Dr. Eck., »O moci (svrchovanosti) církve«.

2. »Tak se dosvědčuje, že sobota v neděli jest přeměněna proti Desateru přikázání, za niž jest pokládána, a není žádný příklad tak vysoko vynášen a uváděn,

jako přeměna soboly; tím chtějí namílati, že moc církve je veliká, poněvadž zproštuje uposlechnutí Desatera přikázání a něco na něm změnila.« »Augšpurská konfese (vyznání víry)«, článek 28.

3. První zákonitě nařízení na podporu nedělního klidu vydal Konstantin Veliký. Ale i tento první zákon veřejné správy o nedělním klidu z roku 321 neopírá se o starozákonní přikázání sobolní, nýbrž je poukázáno na to, že den nedělní musí býti svěcen a slavnostně vyznaménán; nelze neviděti spojitost nařízení s císařovým úsilím o smíšení uctívání boha slunce (uctívání slunce).« Herzogův »Slovník povšechný«, článek »Svěcení neděle« (Herzogs Real-Enzyklopädie, Art. »Sonntagsfeier.«)

4. »Aby křesťané se nedrželi židů a v sobotu nelenošili, nýbrž v tom dni mají pracovali; den Páně však mají zvláště ctíti, a možno-li, v něm nepracovali jako křesťané. Budou-li však jako lpící na víře židovské nalezni, tedy mají od Krista býti vyloučeni.« Hefele: »Dějiny církevních sněmů« (»Konziliengeschichte«), str. 93.

5. »Měla-li církev moc, sobotu, která je v Písmě, přeložili a přikázali, světit neděli, proč by neměla míti moc, v jiných dnech též, z nichž mnohé jsou na Písmě založené, jako vánoce, obřizku srdce, (den) Tří králů atd. Nečiníš-li to a odpadneš-li od církve (odvolává se) jen na Písmo, tedy musíš sobotu zachovávali se židy, která je zachovávána od počátku světa.« Eckova »Příručka« (Eck: »Handbüchlein«), str. 79. z roku 1533.

»Otázka: Jak dokážeš mimo to, že církev má moc nařizovali dni sváteční?«

Odpověď: Neměla-li by církev tohoto práva, tedy nemohla by též ustanoviti světit neděli místo soboly.« Scheffmachrův »Polemický katechismus« (»Kontraverkatechismus«) str. 224.

Kardinál Faulhaber napsal v pastýřském listě roku 1924 takto: »Církev zdědila moc Syna člověka nad sobotou (Mat. 12, 8.) a podle této moci svazovali a rozvazovali, (mohla ustanoviti místo posledního dne týdnu první den, neděli, den zmrtvýchvstání Kristova jako den odpočinutí těla a posvěcení duše.«

6. Ani Kristus ani jeho apoštolé, ani první křesťané nesvětili první den týdne jako sobotu, na místo dne sedmého.« Newyork, »Weekly Tribune«, dne 24. května r. 1900.

»V Písmě svatém není první den týdne nikde pojmenován sobotou... Není pro to ani biblického zmocnění ani biblické závaznosti.« »The Watchman«, list baptistický.

7. »Katolická církev to byla, která na zmocnění od Ježíše Krista toto odpočinutí na památku zmrtvýchvstání Pána našeho přeložila na neděli. Tedy svěcení neděle je se strany protestantů prokazováním pocty, kterou proti své vůli projevují svrchovanosti církve katolické.« Mgr. Segur, Plain talks about the Protestantism of today«, str. 213.

—○○○—

8. úkol. — 20. srpna. Zač. sob. 19.13.

Pravé obnovení soboty.

Otázky.

1. Které hluboké poselství výstražné dal Bůh pro posledek dnů? Zjev. 14, 6. 7. *pro toto budeme vyzkoušet se*
2. Co přikazuje toto poselství? Verš. 7. *neboť kdo se miluje a zamiluje*
3. Kam vede bázeň Hospodinova? Zalm 111, 10; Kazal. 12, 13; Job. 28, 28. Pozn. 1. *proč dělal, proč dělal, proč dělal*

Summa vřeho Bohu se by... Bázeň Pána mimoděk vřeho patřá k zlého rozru.

4. Čím se vyznačuje ten lid, který se vyvinul pod tímto poselstvím? Zjev. 14, 12. *to byl: vsk. vřaty ch. - z. učení*
5. Co požadoval Jeremiáš od lidu za svého času a co říkali mnozí? Jerem. 6, 16. *to bylo: křesť. z. učení*
6. Co však pravil Hospodin vzhledem na luto odpověď? Verše 18. 19. Pozn. 2. *to bylo: vsk. vřaty ch. - z. učení*
7. K čemu Hospodin připodobňuje toto umyšlené přestupování zákona Božího? Izai. 30, 8—13. *to bylo: vsk. vřaty ch. - z. učení*
8. Čeho Hospodin márně hledá? Ezech. 22, 24—26. 28.
9. Jaký bude slav úroveň duchovní v den příchodu Páně? Ezech. 13, 4. 7. Pozn. 3. *to bylo: vsk. vřaty ch. - z. učení*
10. Co praví Hospodin o lěch, kteří sobolu zachovávají? Izai. 56, 2. *to bylo: vsk. vřaty ch. - z. učení*
11. Na jaký čas vztahují se tato místa Písma svatého? Verš 1. Pozn. 4. *to bylo: vsk. vřaty ch. - z. učení*
12. O jakých lidech je zvláště zmínka? Verše 3—7.
13. Jak Hospodin opět napomíná svůj lid? Izai. 58, 1.
14. V čem záleží »vzdělávání zborenin« neboli »oprava průlomu«? Verš 13. Pozn. 5.
15. Jak si máme zaříditi naše polřeby pro tělo na den sobotní? 2. Mojž. 16, 23. Pozn. 6.
16. Jaké by mělo býti naše pravidlo v té věci? 1. Kor. 10, 31. *to bylo: vsk. vřaty ch. - z. učení*
17. Jaký příklad máme v zachovávání tohoto dne? Mat. 12, 1—13; Luk. 4, 31—39; kap. 13, 10—17; kap. 14, 1—5. Pozn. 7. *to bylo: vsk. vřaty ch. - z. učení*
18. Čím by nám měla býti sobota proti jiným dnům? Pozn. 8. *to bylo: vsk. vřaty ch. - z. učení*

Poznámky.

1. Bázeň Boží projevují jen lidé liší a pokorní srdcem, srdcem, které uznává svou vlastní nicotnost a Boží dokonalost. Srdce takového člověka bude míti moudrost Boží za největší a Jeho cesty za nejlepší.

Proto bude Jemu také vzdávali čest, jaká náleží Jemu, a bude se úplně podřizovali Jeho příkazům.

2. Tolo zde uvedené místo z pror. Jerem. 6, kap. vztahuje se bezpochyby na tehdejšího Izraele a bylo to také jemu praveno, ale ono je též pro naši dobu i jest napsáno pro tento přítomný čas. Nyní zaznívá volání pokoje, jak se praví ve verši 14. 15. (viz 1. Tess. 5, 1—3); teď vychází poselství Páně, skrze nějž volá svůj lid zpět na starou cestu a jeho strážné napomíná, aby pozor měli na blížící se nebezpečí (Joel 2, 1); nyní děje se shromažďování ostatků Izraele (Jerem. 6, 9), těch, kteří zachovávají přikázání Boží (Zjev. 12, 17) a konečně následovali bude soud Boží na lid, který jeho zákonem opovrl.

3. Zalím ač duchovenstvo v den Páně »sice nebude trvati v boji«, t. j. se slovem Božím — tím mečem Ducha — v ruce nebude bojovati, tedy přece prosadí, že »svému slovu zjedná platnost«, když skrze zákony o nedělním klidu bude hleděti dosíci toho, »co Hospodin nepravil«.

4. Spasení Kristovo, které jest blízko a Jeho spravedlnost, která se zjeví, nemůže se vztahovati na spasení, jež ustavičně nabízel věřícím hříšníkům; nýbrž spíše na věčné spasení (Izai. 45, 17.), jímž svůj lid při svém příchodu vysvobodí a po němž země teď louží. Viz. Izai. 25, 9; Luk. 21, 28; Řím. 8, 23 a Žid. 9, 28. Také Jeho spravedlnost bude zjevena v plnosti, když Kristus přijde. Žalm 50, 3—6. V tom čase, který zde je předpověděn a který je teď, bude sobota Hospodinova příčinou, pohnouti myslmi a bude jim sloužiti jako zkušební kámen a požehnání.

5. Po celý týden máme pamatovati na sobotu, abychom ji mohli svatě zachovávat, když nastane; měli bychom si podle toho zaříditi naši práci a naše zaměstnání. Hledejme Pána zvláště na počátku soboty.

Jsme-li sami, abychom Boha ctili v Jeho dni, pak jděme sami ku pánu; jsou-li u nás přátelé, hledejme s nimi Pána, jako rodina všichni se shromáždíme kolem rodinného oltáře, některé texty (na př. Žalm 92) ze Slova života si přečlème a polom úpěnlivě prosme o Jeho požehnání.

6. Pán ve svém Slově neukládá žádná tvrdá a nezvratná pravidla, která by se vztahovala na jednotlivost života. On dává jen jasné zásady stran našich povinností a časlo význačné příklady, aby znázornil tyto zásady. Tak to učinil se zachováváním soboty. Tato slova byla pro člověka učiněna, ne aby byla dnem pouhého odpočinku těla, ne aby byla nějakým břemenem, nýbrž dnem duchovní radosti, obecnství s Bohem, práce pro Něho. Když své polřeby si připravíme v předchozím dni, získáme svalé chvíle k duchovnímu vzrůstu a k přemýšlení o Bohu a Jeho díle. Každý měl by se sám sebe lázati a ne svého souseda: Jak oslavím Boha nejlépe?

7. V příkladech našeho Pána nalezneme jasné znázorněný zákon sobotní. On nevyhledával svého vlastního blaha, nýbrž jiných. On chodil do veřejných shromáždění a poslouchal nebo čell slovo Boží; On si vyprošoval od Boha sílu, které polřeboval; On sloužil trpícím a nemocným, mluvě k žádoslivým duším slova úlěchy a poučení. Toto vše mělo by býti též našim posláním.

8. Sobota měla by nám poskytovat dvojitě požehnaní. Kněží, když veškerý lid zastupovali, jedli v sobotu chleby předložené, chleby přítomnosti Boží. Tímto způsobem přijímali v tomto dni větší účast Jeho přítomnosti, tehdy dostalo se jim něčeho, co v jiných dnech nemívali. Tak jest to v sobotu s námi. Ač Pán ve všech dnech nám připravil své požehnání, tedy smíme s sobotu očekávat ještě zvláštní požehnání sobotní. Tímto

způsobem bude našeho života víry každým lýtmem přibývali, každou sobotou nás povznese k vyššímu stanovisku a tímto způsobem přivede nás blíže k Bohu.

—○○○—

9. úkol. — 27. srpna. Zač. sob. 18.59.

Spánek smrti.

Otázky.

I. Původ a slava smrti.

1. Jaký slav od pádu prvních rodičů pronikl ke všem lidem? Řím. 5, 12.
2. V jakém poměru je smrt ke všemu božskému? 1. Kor. 15, 26.
3. Co má smrt? 2. Tim. 1, 10; Řím. 5, 14. Kdo stojí za touto mocí? Žid. 2, 14.
4. K čemu je přirovnáváno vkročení smrti? Mat. 16, 28; Žid. 2, 9. Pozn. 1.
5. Skrze které utěšující přirovnání je smrti odňata část lrpčnosti? Jan 11, 11; 1. Kor. 15, 20; 1. Tess. 4, 13. 15.

II. Slava mrtvých.

6. Má-li člověk v slavu smrti vědomí? Kazat. 9, 5. 6; Žalm 6, 6; Žalm 115, 17.
7. Co se slává s lidmi, když Bůh jejich dchnutí života odnímá? Žalm 104, 29. Které slovo proto dochází svého potvrzení od tisíceletí? 1. Mojž. 3, 19.
8. Které všeobecně trvajících pojetí osvědčuje se jako bludné? 1. Mojž. 3, 4. Má-li člověk od přirozenosti nesmrtnost? 1. Tim. 6, 15. 16.

III. Jediná moc vysvobozující.

9. Je-li nějaká moc, která by převažovala moc smrti neboli nad ní měla převahu? Píseň Šalom. 8, 6.

10. V kom byla láska činem vysvobozujícím? Řím. 8, 35–39; Žid. 2, 9. 10.
11. Co nemohla smrt nad Synem Božím? Škaf. 2, 24. Čím to bylo, že smrt byla zde bezmocná? Žid. 5, 7.
12. Jmenuj některá jména, která od tohoto činu náleží Synu Božímu. Zjev. 1, 5; 1. Kor. 15, 20. Čím se slal člověčenstvu? Jan 11, 25.

IV. Přivlastnění si vysvobozující moci.

13. Jak si člověk může přivlastniti moc Kristova zmrtvýchvstání? Jan 11, 26, kap. 5, 24; Řím. 6, 4–6. Pozn. 2.
14. Kterého hlasu musí býti člověk učen dbáti? Jan 10, 27. 28. Nač by člověk měl stále pamalovali? Řím. 14, 7. 8.
15. Co potom smrti pozbuje? 1. Kor. 15, 55. S klerou naději a jistotou může věřící zesnouti? 1. Tess. 4, 14. 16; 2. Kor. 4, 14.
16. Prolo která neboli jaká by měla býti naše nejvroucnější modlitba? Filip. 3, 10. 11. Čeho bychom měli býti bedliví? Filip. 3, 13. 14. 20. 21.

Poznámky.

1. Rčení »okusil smrti« jest obrazná řeč, v níž je smrt vypořádána jako kalich s lrpkým obsahem.

2. Čistou, nepokryteckou věrou v slitovnou smrt Ježíše Krista a Jeho zmrtvýchvstání může býti přivlastněna moc Jeho vzkříšení. Tak jako smrt skrze hřích ke všem lidem pronikla, může člověk věrou v Ježíše Krista býti vyproštěn ze stavu smrti k životu v Kristu. Spravedlivým dostane se ve zmrtvýchvstání plnosti života, obnovení z Duchu, i nového těla duchovního, a zmrtvýchvstání těla je dokonáním jejich obnovení.

Soud.

I. Vyšetřovací soud.

A. Nulnost soudu.

1. V které dva směry rozhodovala se lidská pokolení od prvního pádu našich rodičů? 1. Mojž. 4, 1—15; 1. Jan 3, 12. — Jmenuj období času v dějinách lidstva, v nichž oba tyto směry zvláště silně vynikaly!
2. Co vyžaduje nulně toto sebeurčení neboli vykonání své vůle? Kazal. 3, 16, 17.
3. Která lužba byla časlo vyjádřena? Žalm 94, 1—5; Zjev. 6, 10.

B. Doba soudu.

4. Jaké poznání způsobil Duch Boží již v Petrovi? 1. Petr. 4, 17, Kdo přináležel k domu Božímu? Žid. 3, 6.
5. Jaké předchozí nastínění má soud nad spravedlivými? 3. Mojž. 16. — Vylič postup ve velikém dni smíření!
6. Kdy se začalo vyplnění tohoto dne? Dan. 8, 13. 14. Pozn. 1.

C. Soudní výjev.

7. Kdo bude předsedajícím soudu? Dan. 7, 9. 10; Žalm 90, 2. Odůvodni, proč Bůh Otec bude soudcem! Pozn. 2.
8. Jakého měřítka bude se používali? Jakub 2, 12. 13; Zjev. 11, 19.
9. Budou-li nějací, svědkové přítomni, svědčící buď pro ně příznivě nebo proti nim? Dan 7, 10; Kazal. 5, 5. Co bude ještě svědčili? Filip. 4, 3; Malach. 3, 16.
10. Nač toliko mohou se odvolávali věřící? Efez. 2, 8. 9. Čím jest jim Kristus v tomto soudu? Rim. 8, 34; 1. Jan 2, 1.

D. Výsledek soudu.

11. Čeho tím nabylí li, kteří se sami obžalovali a odsoudili? Sofon. 2, 3; Zjev. 3, 4, 5; 1. Jan. 1, 7-9. Které rčení potom nabude své důležitosti? Zjev. 22, 11.

II. Konečný soud.

12. Který dlouho již očekávaný veliký děj nastane po ukončení vyšelřovacího soudu? Skut. 3, 19, 20; Zjev. 22, 12, 20.
13. Nad klerou ještě lřídou lidí pak musí býti vykonán soud? 1. Kor. 6, 2. Kdo jest při tom soudcem? Zjev. 20, 4; 2. Petr. 2, 9.
14. Jak tento soud je v Písmě svatém pojmenován? Mat. 10, 15; kap. 11, 22-24. Čím tento soud se liší od vyšelřovacího soudu? Pozn. 3.
15. V čem záleží zde výsledek soudu? 2. Tess. 1, 7-9; Zjev. 20, 11-15.
16. Co máme činili, majíce zřetel k této skutečnosti? Izai. 55, 6.

Poznámky.

1. »Těch 2300 dní (prorockých) se počíná, jak se shledalo, když nabyt své platnosti rozkaz Artaxerxesova o obnovení a vystavění Jerusalema, na podzim r. 457 před Kr. Tož dalu vzato jako východisko bylo shledáno jako úplně se shodující se zřetelem na události uvedené před zraky ve všech výkladech tohoto údobí v proctví Dan. 9, 25-27. Lze říci, že 69 týdnů, jako prvích 483 let z (celkového počtu) 2300 let, mělo se vztahovati až na Krista, toho Pomazaného, a pokřtění Krista i pomazání Jej Duchem svatým v roce 27 po Kristu, vyplňovali přesně toto prorocké předoznámení. Tímto předoznámením prorockým bylo poukázáno k tomu, co se stane, že uprostřed téhodne sedmdesátého bude Mesiáš zabit, 3 a půl roku po svém pokřtění, na jaře roku 31 po Kristu (podle běžného nyní počtu) byl Kri-

slus ukřižován. Těchto 70 léhodnů neboli 490 let mělo náležeti zvláště Židům. Na konci zmíněného období tento národ lakovou předností obdařený zpečelil zavržení Krista tím, že pronásledoval Jeho učedníky (viz Luk. 10, 16; Mat. 25, 40; Zachar. 2, 8.) a apoštolé v roce 34 (po Kristu) obrátili se ku pohanům. Když 490 let uplynulo, zbylo ještě 1810 let. Od roku 34 (po Kristu) sahá těchto 1810 let až k roku 1844.« (Z knihy »Veliký spor«.)

Toto datum byl počátek soudu vyšetřovacího a od té doby nabývá platnosti poselství: »Přišla hodina soudu jeho.« (Zjev. 14, 6. 7.)

2. Poněvadž Bůh jest původním zdrojem všeho byli i všech zákonů, tedy Jemu náleží právo býti předsedajícím v tomto soudu. Jen On toliko může rozhodovati, v jaké míře věřící použil oběti lásky projevené na Golgotě, aby se opět dostal v úplnou shodu s vůlí Boží a je-li hoden věčného světa.

3. Konečný soud liší se od soudu vyšetřovacího tím, že nyní Otec soud postoupil neboli odevzdal Synovi; mimo to tím, že od té doby nebude žádného zastupování přímluvcovy, který by uplatňoval svou zásluhu; neboť tento soud bude vykonán nad pohrdači Jeho výkupnými činy.

—○○○—

11. úkol. — 10. září. Zač. sob. 18.29.

Ustanovení Páně.

Otázky.

I. K ř e s t.

1. Které zařízení jest spojeno s uvěřením evangeliu? Mark. 16, 15. 16. Pozn. 1.
2. Když o letnicích Petrovi posluchači byli naplněni Duchem Božím, zvolali: »Což máme činili, muži braňři?« Jaká byla odpověď Petrova? Skut. 2, 37. 38. Pozn. 2.

3. Jaký jest význam křtu? Řím. 6, 3–5. Pozn. 3.
4. Čím Pán Ježíš odůvodňoval své přání býti pokřtěn, když Jan odpíral tak učiniti? Mat. 3, 15.
5. Oč se máme snažili v našem počínání si po křtu? Kolos. 3, 1.

II. Umývání nohou.

6. Jak Pán Ježíš svou lásku projevoval až do konce? Jan 13, 4. 5.
7. Čím byla učiněna přílž vlastnímu mínění Petrovi? Verš 8.
8. Jakou odpověď významnou Pán dal Petrovi, když se pak chlél dát celý umýti? Verš. 10. Pozn. 4.
9. V čem záleží podle slov Páně toto blahoslavenství pro nás, klerého se nám dostává významným úkonem umývání nohou? Verše 15–17. Pozn. 5.

III. Večeře Páně.

10. K jakému účelu Pán ustanovil svou večeři? 1. Kor. 11, 23–25. Pozn. 6.
11. Co zvěstujeme pokaždé, když slavíme večeři Páně? 1. Kor. 11, 26. Pozn. 7.
12. V jaké míře duševní shledáváme Pána Ježíše v Getsemane? Mark. 14, 33–36.
13. Jak to bylo možné, že Syn Boží se ocil v takovém pocitu úzkosti? Pozn. 8.
14. Co tím slvrzujeme, když z toho chleba jíme a z toho kalicha pijeme? 1. Kor. 10, 16.
15. Skrze co je duchovní spojení vespolek zvláště objasněno? Verš. 17.
16. Jaký účinek bude míli večeře Páně na nás, bude-me-li ji slavili v duchu a pravdě? Pozn. 9.

Poznámky.

1. Z toho vidíme, že uvěření a křest k sobě přináležejí a tedy jen věřící mají býti křtěni.

2. Poněvadž pokání neboli lépe řečeno »změna smýšlení« předchází uvěření, tedy rozumí se samo sebou, že uvěření musí předcházeti křest, i křtu je třeba, a jen kající věřící smí býti pokřtěni.

3. »Křest znamená podle tohoto vyličení pohřbení a zmrtvýchvstání Kristovo. Při pravém úkonu pokřtění vidí každý v pohřbení (neboli v ponoření) křtěnce do vody pohřbení Krista a ve vyzdvižení jej z vody (jako hrobu) zmrtvýchvstání Kristovo. Pro nás značí odložení starého života, ukřižování neboli úmrtí starého člověka a přijetí života Spasitele, v kterém povstáváme, abychom již v novolě života chodili.« »Křesťanský křest«, str. 29.

4. Co Pán chce říci těmito slovy? Jest patrně dvoji: předně, kdo stojí u víře v Něho, jako Spasitele, je čistý, očištěn Jeho krví, posvěcen skrze Jeho Ducha. On je novým stvořením. Spravedlnost Kristova, která jest jemu připočtena, přikrývá všecku jeho hanbu. Jeho oděv jest očištěný v krvi Beránkově... Tento článek pro naše praktické křesťanství má veliký význam. Kdo nemá v tom jasno, nepřijde nikdy k plnému pokoji a nebude míti pravou radost ze svého Vykupitele i Jeho díla vysvobození. Ospravedlnění, za spravedlivého prohlášení někoho ku Pánu obráceného, v Něho věřícího hříšníka jest dílo Boží v Kristu, a na Něm se zakládá náš pokoj. Toto dílo nemůže býti upřeno, nemůže býti odvoláno, dokud člověk trvá u víře v Kristovo úmrtí za nás, dokud on svou naději skládá toliko v Něho. Také ty slabosti nás ještě se přidržující, jichž Jeho Duch kázně ponenáhlu nás chce zprostiti, nemohou toto dílo Boží zrušiti. I slabé dítě jest přece dítětem; i nemocné dítě je přece dítětem Otcovým, s právem dítěte a s nadějí dítěte. Jak drahocennou útlachou jest to pro ubohé, slabé, zbědované dítě! Uchopme se jí oběma rukama a držme ji. To nám dá síly i

pokoje. To druhé však, co Pán nám chce tím říci, je neméně důležité. Také kdo je vykoupán, musí přece opět a opět od Pána dáti si nohy umýti...« »Od Tábo-
ra až na Golgotu«, str. 77.

Pakli jsme tuto zkušenost učinili s Pánem, tedy přece jest nám třeba duchovně významného úkonu umývání nohou, neboť Kristus umývá mně nohy prostřednictvím mého bratra nebo mé sestry.

5. »Pro ty, kteří pochopili ducha tohoto ustanovení, nemůže nikdy »umývání nohou« býti pouhým obřadem. Jeho ustavičné naučení bude: »Ale skrze lásku posluhujte si vespolek.« Gal. 5, 13. Když Kristus svým učedníkům umyl nohy, dal tím důkaz, že byl ochoten vykonati kteroukoli službu, byť i sebe nižší by byla, skrze což by oni byli učiněni spoludědici Jeho nebeského jmění. Jeho učedníci naproti tomu se zavázali, vykonáváním tohoto ustanovení sloužili tímž způsobem svým bratřím. Kdekoli toto ustanovení bývá vykonáváno v pravém smyslu, bývají díky Boží uváděny v užší spojení vespolek a zavazují se k vzájemnému si pomáhání a byli si ku požehnání. Lze říci, že oběťují svůj život k nesobecké službě a nikoli jen sobě navzájem. Jejich pracovní pole jest veliké, jako bylo pole jejich Mistra. Svět je plný lěch, kteří potřebují jejich služby. Chudí, tělesně i duchovně opuštění i nevědomí jsou kolem nás na všech stranách. Ti, kteří žijí v obecnství s Kristem, budou sloužili, jak On to činil. Pán Ježíš, jemuž všichni měli sloužiti, přišel, aby všechněm sloužil. A prolože všechněm sloužil, budou Jemu všichni sloužiti a všichni Ho budou ctíti. Všichni, kteří chtějí býti účastni Jeho Božské povahy a chtějí-li se s Ním radovali, musí následovali Jeho příkladu nesobeckého sloužení. Toto vše je zahrnuo v slovech Ježíšových: »Příklad zajisté dal jsem vám, abyste, jakož jsem já učinil vám, i vy činili.« To byl úmysl naznačený tímto ustanovením, a tak praví

Pán: »Znáte-li tyto věci, blahoslavení jste, budete-li je činili.« »The Desire of Ages«, str. 651.

6. »Večeře Páně je především hodem lásky, lásky Páně k nám ztraceným (zahynulým) lidem. Jako On svým úředníkům řekl: ‚S toužebností jsem žádal tuto večeři s vámi jísti‘, tedy, tak si přeje vždy a vždy ‚vejíti k ubohému člověku a s ním večeřeli‘, to jest, jemu se dáti a tím dáti jemu pokoj a radost, útěchu a sílu. Jest to též hostina hříšnickova k svému Vysvoboditeli. »To činle na mou památku.« Tu vykoupené dítko Boží svou lásku ku Pánu má osvědčiti, obnoviti, posíliti. Kromě toho má to býti hod Jeho lásky všech dítek Božích k sobě vespolek. Dokud budou hříšní lidé na zemi, kteří u víře v Kristovu umříli nalezli svůj život, mají se shromažďovati kolem tohoto stolu v lásce a svou sounáležitost zde viditelně projevovali jako lid Boží.« »Od Tábora na Golgolu«, str. 81.

7. Tedy při večeři Páně rozpomínáme se na útrapy boje a na umří svého Spasitele.

8. »Nebyla to ani tak bázeň před utrpením těla, jež Syn Boží nyní brzo měl vytrpěti, které Jemu způsobilo tato hrozná muka. On nesl vinu hříchů lidsiva a chvěl se před hněvem svého Otce. On nesměl k tomu použiti své božské moci, by unikl tomuto boji; nýbrž jako člověk musil nésti následky lidského hříchu a nelibost Stvořitelovu k svým neposlušným poddaným, obávaje se, že v naslávajícím boji s kníželem temnosti snad neslojí se svou lidskou přirozeností. Hříchy světa doléhaly lězce na Spasitele a tlačily Ho k zemi, i hněv Boží, následkem hříchů, zdálo se jakoby Jeho život hrozil zničiti.« »Život Kristův«, str. 440.

Tedy smíme při slavení večeře Páně jednak se rozpomínati na to, co to stálo našeho Spasitele, by nám mohl dobýti vysvobození a jednak se radovati, když víme, že On to vše na místo nás zakusil, abychom

v NĚm mohli míti úplné a svobodné spasení neboli vysvobození.

9. Když chléb a víno přijímáme, které vypodobňují lámané tělo Kristovo a vylitou jeho krev, tedy připojujeme se v mysli k tehdejší Jeho večeři. My jdeme zahradou, která byla posvěcena, utrpením Toho, který nesl hříchy světa. Jsme (v duchu) svědky toho boje, jímž bylo přineseno naše smíření s Bohem. Hledíme-li na ukřižovaného Spasitele, tu chápeme lépe velikost a význam té oběti, která od Velebnosti nebes byla přinesena. Úmysl o vykoupení budeme oslavovali a myšlenka na Golgothu vzbudí v nás hluboké a světlejší pohnutí v našem srdci. Oslavování Boha a Beránka bude v našem srdci i na našich rtech; neboť pýcha a sobectví nemůže se dařiti v takových duších, které udržují živě v paměti tylo výjevy z Golgothy. Ten, kdo poznává přenesmírnou lásku Spasitelovu, bude míti duchovně povznesenější myšlenky, čistější srdce a mnohem změněnější osobitou povahu mravní. On bude světlým světu a až do jistého stupně bude se v něm zračiti (odrážeti) tato lajemná láska. Čím více přemýšlíme o kříži Kristově, tím více můžeme pochopiti řeč apoštolovu, když praví: »Ale ode mne odstup lo, abych se chlubil, leč v kříži Dána našeho Ježíše Krista, skrze Něhož jest mi svět ukřižován a já světu«. Gal. 6, 14. »The Desire of Ages«, str. 661.

—○○—

12. úkol. — 17. září. Zač. sob. 18.14.

Desátky a dary.

Otázky.

1. Komu náležíme? 1. Kor. 3, 23; kap. 6, 19. 20. Poz. 1.
2. V jakém poměru jsme k Bohu? Skut. 17, 24. 25. 28; 1. Kor. 4. 7.
3. Komu náleží země a všecko, co je v ní i na ní? Žalm 24, 1; Žalm 50, 10—12; Aggeus 2, 9.

4. V jakém poměru jsme k majetkům, kterými vládne-
me? Luk. 19, 12—23. Pozn. 2.
5. Co máme činili s našimi majetky? Přísl. 3, 9. 10.
6. Komu Abraham odevzdával desátky? 1. Mojž. 14,
18—20.
7. Kdo byl Melchisedech? Žid. 7, 1. 2.
8. Komu byl Melchisedech připodobněn? Žid. 7, 3.
9. Podle kterého řádu byl Kristus knězem? Žid. 5, 6;
kap. 6, 20; kap. 7, 17—21.
10. Kdo podle toho přijímá desátky? Žid. 7, 8.
11. Z čeho měli býti vydržováni levité? 1. Kor. 9, 13.
Pozn. 3.
12. Co Pán nařídil strany těch, kteří zvěstují evange-
lium? Verš 14. Pozn. 4.
13. Kdo dává kazatelům evangelia ten rozkaz a vysílá
je do práce? Mat. 28, 18—20; Jan 20, 21.
14. Co máme činili s desátkami? Malach. 3, 10.
15. Kterého hříchu se dopouštíme, zadržujeme-li de-
sátek Pánu? Mal. 3, 8. Pozn. 5.
16. Na kterou dobu zvláště se vztahuje toto proroctví?
Malach. 3, 2. 3. Pozn. 6.
17. Jaké zaslíbení nám dává Pán? Verš 10 poslední
část a Verš 11; 2. Kor. 9, 6—8.
18. Co chce Bůh zkouseti na výměru darů vedle de-
sátků? 2. Kor. 8, 8.
19. Pro koho žije ten, kterého láska Kristova pudí?
2. Kor. 5, 14. 15.

Poznámky.

1. My náležíme Pánu skrze stvoření. 1. Mojž. 1, 26.
27; kap. 2, 7. Poněvadž skrze hřích jsme ztratili život,
zemřel Kristus, aby nás vysvobodil ze smrti. 1. Kor. 15,
22. Tedy náležíme Pánu skrze stvoření i vykoupení.

2. »Pán nás učinil svými správci (šafáři). On své
hřivny (své peníze) vložil do našich rukou, abychom jimi

věrně ležili. On požaduje od nás, abychom Jemu dávali, co je Jeho.« »Testimonies«, svaz. IX., str. 51.

3. Rčení »s oltářem spolu díl mají« nebo »s oltářem se dělí« znamená, žili z darů, které jsou přinášeny do domu Božího, a to byly zvláště desátky. IV. Mojž. 18, 20. 21.

4. »Tak i«, t. j. na lentýž způsob. Jako kněží a levilé byli vydržováni z desátků, i kazatelé též mají býti teď vydržováni z desátků, jež jsou přinášeny do pokladnice Boží od těch, kteří věří a jsou poslušni evangelia.

5. Poněvadž desátky jsou Páně a podle práva Jemu náležejí, tedy nemáme žádného práva je zdržovati pro sebe, anebo s nimi nějakým způsobem volně (podle svého mínění) nakládati; činíme-li něco takového, pak olupujeme Boha. »Bůh si přeje, aby jeho lid si počínal rozvážlivě a pečlivě. On si přeje, aby se v každé věci dbalo šetrnosti. Kdyby pracovníci v misijních polích mohli míti té peněžité pomoci, která bývá vynakládána na drahocenný nábytek a osobní oděv, tedy mohlo by se ještě dále vítězství kříže Kristova rozšířiti... Milí bratři a sestry, neplývejte svými penězi, nekupujte nepotřebné věci. Vy třeba si myslíte, tyto malé sumy mnoho neznamenají, ale mnohé trošky činí mnoho.« »Testimonies«, svaz. IX., str. 54. 55.

6. Malachiáše 3. kap. vztahuje se zřejmě na křesťanskou dobu. Pečlivé čtení celé kapitoly, zvláště posledních veršů nás přesvědčí, že se tato slova vztahují na posudek dnů.

—○○○—

13. úkol. — 24. září. Zač. sob. 17.58.

Opakování.

1. Úkol: Co bys mohl říci o počátku hříchu a k jakému konci to dospělo s ním? Čím člověk byl přiveden

ku pádu? Co tím ztratil? Jak může opět tohoto ztraceného dosíci?

2. Úkol: K jakému konci slavnému dospěl úmysl Boží o vykoupení? Čím byl opětný příchod Kristův pravým věřícím za všech časů?

3. Úkol: Jmenuj některá znamení časů, podle nichž poznáváme, že skončení je blízké.

4. Úkol: Které události nacházíme na počátku, které za biblického lisícilelí a které na konci tohoto lisícilelí? Který názor nepravý o lisícilelí je namnoze rozšířen?

5. Úkol: Co se zračí v zákoně Božím? V jakém poměru je zákon Boží k evangeliu?

6. Úkol: Kdy, od koho a pro koho byla sobota uslanovena? Které tři věci nám připomíná sobota každého lýdne?

7. Úkol: K čemu podle prorocví bylo poukázáno, že se slane s prikázáním o sobolě? Co z této změny dovozuje církev římskokatolická?

8. Úkol: Které poselství výstražné má býti dáváno v posledku dnů? Kdy a jak máme býti pamětlivi na sobotu?

9. Úkol: Skrze co přišla smrt na svět? K čemu v bibli je připodobňován stav mrtvých? Které pojetí bludné je namnoze převládající? Jak si můžeme moc zmrtevýchvstání Kristova přivlastniti?

10. Úkol: O kterém dvojím od sebe se lišícím soudním zasedání je řeč v bibli? Kdo bude souditi a nad kým je soud vykonáván v obojím soudním zasedání?

11. Úkol: Jaký je význam křtu? Co má býti vyjádřeno umýváním nohou? Co nám připomíná večere Dáně?

12. Úkol: Co uznáváme dáváním desátek? Kterému zaslíbení smíme se těšiti, dáváme-li věrně Pánu co Jemu právem náleží?

—oOo—